

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Brandeta Hryniewicka SSA Grzegorz Skrodzki
Protokolant	Agnieszka Wądołkowska

przy udziale prokuratora Edyty Książek - Radomskiej

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2023 r. sprawy:

P. S. (1) oskarżonego z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 270 §1 k.k., art. 18 §1 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k., z art. 284 §2 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k.

z powodu apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt II K 98/19

zmienia zaskarżony w wyrok w ten sposób, że:

czyny przypisane oskarżonemu P. S. (1) w punktach I i II (zarzucone w punktach I i II) kwalifikuje z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 4 §1 k.k.,

czyn przypisany oskarżonemu P. S. (1) w punkcie IV (zarzucony w punkcie IV) kwalifikuje z 18 §1 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 4 §1 k.k.,

czyn przypisany oskarżonemu P. S. (1) w punkcie V kwalifikuje z art. 284 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 4 §1 k.k.

obciąża oskarżonego P. S. (1) w całości kosztami związanymi z wydaniem opinii przez biegłych M. M. i H. G.;

w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

obciąża oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 44/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt II K 98/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			
oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów	

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
1	błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu przez Sąd, że P. S. (2) przywłaszczył powierzone mu	zasadny	
2.		częściowo zasadny	
3.		niezasadny	
4.			

mienie firmy Usługi (...) w łącznej kwocie 167566,33 złote brutto, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań R. K. (1), prowadzi do wniosku, że kwota przywłaszczonego mienia była znacznie wyższa i stanowiła co najmniej mienie znacznej wartości, co skutkowało przyjęciem przez Sąd błędnej kwalifikacji prawnej czynu w pkt V wyroku z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. zamiast z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

obrazę art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na dowolnej, jednostronnej ocenie materiału dowodowego, z uwzględnieniem jedynie

**okoliczności
przemawiających
na korzyść
oskarżonego,
dokonanie oceny
dowodów z
pominięciem
zasad
prawidłowego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego,
poprzez:**

**- nienależyte
uznanie opinii
biegłej z zakresu
rachunkowości
oraz opinii
biegłego z
zakresu ruchu
drogowego za
pełne, jasne i
wiałogodne,
podczas gdy obie
wskazane opinie
są niejasne i
niepełne i
wymagają
uzupełnienia,
opinia powołanej
biegłej z zakresu
rachunkowości,
pomimo danych
zgromadzonych
w materiale
dowodowym
sprawy, danych
dostępnych
powszechnie w
Internecie w
zakresie
średniego
zużycia paliwa
na poziomie
26-35 litrów na
100 kilometrów
w typach
pojazdów
użytkowanych w**

*firmie
pokrzywdzonego,
nie wskazuje
dlaczego nie
uwzględniła tych
danych i nie
wyjaśnia,
dlaczego za
słuszne przyjęła
jedynie warianty
zużycia paliwa
na poziomie 35
i 40 litrów
w oparciu o
przypuszczenia
przesłuchanych
świadków: A. P.,
B. G., S. G., D. D.,
a także dlaczego
uwzględniła jako
uzasadnione
wydatki. które
nie były
związane z
funkcjonowaniem
firmy
pokrzywdzonego,
to jest kwoty
wypłacone K.
P. i C. S.,
kwoty zakupów
dokonywanych
na potrzeby
własne
oskarżonego,
dlaczego nie
ustaliła
faktycznej
wysokości
wydatków
związanych z
wypłatą
wynagrodzeń
pracownikom
zatrudnionym w
charakterze
kierowców w
firmie
pokrzywdzonego,
opinia biegłego*

z zakresu ruchu drogowego jest niejasna, albowiem biegły odpowiadając na pytania Sądu wskazał, że wartość części samochodowych przeznaczonych tylko dla samochodów firmowych R. K. (1), a zakupionych przez oskarżonego, wynosi 37110,27 złotych brutto, podczas gdy z opinii nie wynika, co biegły miał na myśli, czy „przeznaczone” w znaczeniu odpowiadające typom pojazdów użytkowanych w firmie pokrzywdzonego, czy w znaczeniu, że zostały faktycznie zużyte podczas eksploatacji tych pojazdów, podobnie nie wiadomo co biegły miał na myśli wskazując, że wartości części samochodowych w łącznej kwocie 12860,33 zł brutto mogły być przeznaczone dla samochodów

**firmowych R. K.
(1),**

**- bezzasadne
uznanie za
niewiarygodne
zeznań
pokrzywdzonego
R. K. (1) w
części dotyczącej
poziomu
średniego
zużycia paliwa w
pojazdach
użytkowanych w
jego firmie, iż
P. S. (1) miał
zajmować się
firmą w sensie
technicznym i
nie miał
pełnomocnictwa
do podpisywania
zleceń, umów,
zobowiązań, że
wynajął biuro i
zatrudnił K. P.
i C. S. na
potrzeby własnej
prowadzonej
działalności, a
także w zakresie
rozumienia
zapisów
upoważnienia z
dnia 17 lutego
2014 roku, zasad
współpracy z P.
S. (1), który miał
tylko pomagać
w prowadzeniu
firmy, za co
mógł pobierać
sobie jedynie
2000-3000
złotych
miesięcznie,
czego nie czynił,
jak też innych
okoliczności, co**

**skutkowało
zaniżeniem
wysokości szkody
wyrządzonej
przestępstwem,**

**3) obrazę art. 201
k.p.k. poprzez
niedopuszczenie
dowodu z opinii
uzupełniającej
biegłego z
zakresu
rachunkowości
oraz opinii
uzupełniającej z
zakresu ruchu
drogowego na
skutek
nieuwzględnienia
wniosku
oskarżyciela
publicznego o
dopuszczenie
dowodu z
uzupełniającej
opinii z zakresu
rachunkowości
oraz
uzupełniającej
opinii z zakresu
ruchu
drogowego celem
"wyjaśnienia
okoliczności i
uzupełnienia
przez biegłą z
zakresu
rachunkowości
informacji
mających wpływ
na ustalenie
wysokości
wyrządzonej
pokrzywdzonemu
szkody,
albowiem biegła
nie wskazała na
jakiej podstawie
przyjęła za**

**śluszne jedynie
dwa warianty
średniego
zużycia paliwa
przez pojazdy
należące do
firmy (...), tj .
35 litrów i
40 litrów na
100 kilometrów
w oparciu o
przypuszczenia
przesłuchanych
świadców: A.
P., B. G., S.
G., D. D., do
uzasadnionych
wydatków
związanych z
funkcjonowaniem
firmy
niezasadnie
zaliczyła kwoty
wypłacone K. P.
czy C. S. oraz
kwoty wydatków
ponoszonych na
potrzeby własne
P. S. (1), nie
ustaliła
faktycznej
wysokości
wydatków
związanych z
wypłatą
wynagrodzeń
pracownikom
zatrudnionym w
charakterze
kierowców w
firmie
pokrzywdzonego
w oparciu o
dostępne w
materiale
dowodowym
dane, podczas
gdy prawidłowa
analiza
zgromadzonego**

materiału dowodowego, w tym wiedzy dostępnej powszechnie w Internecie, wskazuje, że rzeczywiste średnie zużycie paliwa w typach pojazdów użytkowanych w firmie pokrzywdzonego było na znacznie niższym poziomie, tj. od 26 do 35 litrów paliwa na 100 kilometrów, ponoszone na własne potrzeby przez oskarżonego wydatki i wypłaty na rzecz K. P. i C. S. nie były uzasadnione, kwoty wypłaconych kierowcom wynagrodzeń były znacznie niższe aniżeli przyjął Sąd, wartość części firmowych przywłaszczonych przez oskarżonego była niższa i w rezultacie wysokość wyrządzonej pokrzywdzonemu przez oskarżonego szkody znacznie

	<p>wyższa aniżeli przyjęta;</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia o kosztach postępowania poprzez przyjęcie, że istnieją przesłanki do obciążenia oskarżonego P. S. (1) kosztami opinii biegłych M. M. i H. G. jedynie w połowie, podczas gdy w sprawie brak jest takich przesłanek i winien on być obciążonym kosztami wskazanych opinii w całości.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. 1, 2 i 3:</p> <p>Na wstępie podnieść należy, że apelacja prokuratora została błędnie skonstruowana. W wypadku bowiem zbiegu podstaw odwoławczych w</p>			

**postaci błędu
w ustaleniach
faktycznych i
obraży
przepisów
procesowych.
zarzut
odwoławczy
powinien
dotyczyć tylko
uchybień o
charakterze
pierwotnym, a
nie jego
następstw. W
takiej sytuacji
oskarżyciel
powinien
postawić zarzut
obraży prawa
procesowego.
Błąd w
ustaleniach
faktycznych zaś
nie powinien
stanowiąc
odrębnego
zarzutu
odwoławczego,
ale podstawę
do uzasadnienia,
że uchybienie
przepisom
procesowym
mogło mieć
wpływ na treść
orzeczenia z
uwagi na błędne
ustalenia
faktyczne. Gdy
błąd w
ustaleniach
faktycznych
dotyczy
podstawy
dowodowej, a tak
jest w apelacji
prokuratora, to
w istocie opiera
się on na**

naruszeniu przez Sąd pierwszej instancji granic swobodnej oceny dowodów albo na pominięciu dowodów przy budowaniu podstawy dowodowej.

Inaczej rzecz ujmując, jeżeli zarzut z punktu drugiego dotyczący między innymi obrazy art. 7 k.p.k. okaże się bezzasadny, to tym samym bezzasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Jeżeli bowiem sąd w sposób prawidłowy ocenił dowody i z tych dowodów wyciągnął logiczne wnioski, to nie można mówić, że doszło do błędu przy ustaleniach faktycznych.

Z zarzutem obrazy art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych ściśle skorelowany jest zarzut obrazy art. 201 k.p.k. Jeżeli bowiem sąd oparł swoje ustalenia o niepełną i

**wewnętrznie
sprzeczną opinię,
to tym samym
dokonał na jej
podstawie
błędnych ustaleń
faktycznych. Tak
więc zarzut
obrazy art. 201
k.p.k. jest
zarzutem o
charakterze
pierwotnym,
którego
następstwem
mogą być błędy
w ustaleniach
faktycznych.
Gdyby sąd nie
naruszył
dyspozycji art.
201 k.p.k., to
tym samym nie
poczyniłby
błędów w
ustaleniach
faktycznych.**

**Stwierdzić
jednakże należy
z całą
stanowczością,
że Sąd pierwszej
instancji nie
naruszył
dyspozycji art.
201 k.p.k.
Dopuszczone na
etapie
postępowania
sądowego opinie
biegłych z
zakresu ruchu
drogowego i
rachunkowości
nie są
bynajmniej
niepełne lub
niejasne i nie
zachodzi**

jakakolwiek sprzeczność w tych opiniach. Są one bardzo szczegółowe i opierają się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Oczywiste jest, że biegła z zakresu rachunkowości nie była w stanie w pewnych przypadkach dokonać stanowczych ustaleń. Nie pozwalał bowiem na to zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Wbrew twierdzeniom oskarżyciela biegła słusznie przyjęła, że pojazdy w firmie (...) spalały na 100 kilometrów od 35 do 40 litrów paliwa. Zatrudnieni w firmie (...) kierowcy nie mieli żadnego interesu w składaniu zeznań tendencyjnie korzystnych dla oskarżonego. Zauważyć należy, że tylko jeden kierowca twierdził, że samochód palił

od 32 do 38
litrów paliwa na
100 kilometrów.
Wszyscy
pozostali
twierdzili, że
samochody
spalały 40 litrów
na 100
kilometrów.
Złośliwa uwaga
prokuratora
zawarta w
uzasadnieniu
apelacji, że
przyjęte przez
sąd w ślad za
biegłą wartości
„odnoszą się
chyba do rakiet
odrzutowych, a
nie pojazdów
samochodowych”
jest zupełnie nie
na miejscu.
Samochody były
stare i jeździły z
ciężkim
ładunkiem. To, co
mówili kierowcy
pokrywa się z
informacjami,
które można
łatwo znaleźć
w Internecie.
Standardowy
niestary tir,
którego waga
przekracza 12
ton, spala na
trasie przeciętnie
35 – 40 litrów na
100 kilometrów.
Dla porównania
samolot
pasażerski, jak
na przykład
Boeing, spala
przeciętnie na
100 kilometrów

**2.000 litrów.
Wzmiankowana
w apelacji przez
prokuratora
rakietą
odrzutową, żeby
wylecieć w
kosmos spala
od 400.000 do
800.000 litrów
paliwa.
Podkreślić
należy, że Sąd
pierwszej
instancji
całkowicie
słusznie przyjął,
zgodnie z art. 5
§2 k.p.k., wersję
korzystniejszą
dla oskarżonego.**

**Nie można
zgodzić się z
prokuratorem, że
łączna kwota
wynagrodzenia
wyплаconego
kierowcom w
analizowanym
okresie czasu
nie była trudna
do ustalenia.
Wbrew też
twierdzeniom
autora apelacji
dowodem na
wysokość
wynagrodzeń
wyплаcanych
kierowcom nie
są ustalenia
poczynione w
czasie kontroli
przeprowadzonej
przez Zakład
Ubezpieczeń
Społecznych.
Biegła słusznie
przyjęła (k.**

2.166), że
kierowcom
dokonano
wypłat
wynagrodzeń
wskazanych w
księdze w
wartościach
brutto, po
uwzględnieniu
dokonanych
ustawowo
potrąceń. Kwota
zobowiązania
została
wykazana na
dowodach
wewnętrznych
naliczenia
wynagrodzeń w
koszty
znajdujących się
w segregatorach
z dokumentami
księgowymi.
Mając na uwadze
doświadczenie
życiowe
całkowicie
przekonujące są
twierdzenia, że
nieprawdopodobieństwem
jest, by w 2016
roku kierowca
mógł zgodzić
się na pracę
za równowartość
miesięcznego
najniższego
wynagrodzenia.

Z kolei słusznie
Sąd Okręgowy
ocenił, że biegła z
zakresu
rachunkowości
dokonując
wyliczeń kwot
pobranych z
konta firmy

(...) wykazała się dokładnością i precyzją. Wbrew twierdzeniom prokuratora biegła zasadnie wzięła pod uwagę wypłaty pracownikom, którzy pracowali bez żadnej umowy, czyli „na czarno”.

Proceder zatrudniania pracowników bez żadnej umowy jest niestety powszechny w naszym kraju. Zasadnie też Sąd pierwszej instancji przyjął, że twierdzenia właściciela firmy (...), że nikogo w ten sposób nie zatrudniał nie mają znaczenia. Nie ulega bowiem najmniejszej wątpliwości, że faktycznie firmą zarządzał oskarżony i to on zatrudniał pracowników.

Zasadnie też Sąd pierwszej instancji przyjął, że oskarżony mógł pobierać wynagrodzenie za prowadzenie firmy i na pewno nie stanowiło

ono
równowartości
najniższego
miesięcznego
wynagrodzenia.
Co do tej
okoliczności
zeznania R. K.
(1) nie brzmią
wiarygodnie. To,
że pracując
początkowo jako
kierowca zgodnie
z umową miał
otrzymywać
najniższe
miesięczne
wynagrodzenie,
jest zupełnie
nieprzekonujące.
Wręcz
powszechnym
zjawiskiem jest,
że w umowie
wpisywane jest
najniższe
miesięczne
wynagrodzenie,
a faktycznie
wyplacana jest
z tego tytułu
większa kwota.
Robi się w ten
sposób, żeby nie
płacić większych
składek
zusowskich. W
taki sposób
znacząco
zmniejsza się
koszty
zatrudnienia.
Zupełnie zaś
niewiarygodne
są zeznania R.
K. (1), że
oskarżony miał
zajmować się
prowadzeniem
jego firmy za

darmo „po koleżeńsku”.
Zresztą, na co zwrócił uwagę Sąd pierwszej instancji, odnośnie tej okoliczności zeznania pokrzywdzonego są pokrętne. Twierdził on bowiem jednocześnie, że oskarżony mógł pobierać kwoty pieniężne, żeby mu starczało na życie.
Przedstawiona przez Sąd Okręgowy argumentacja w tym zakresie bynajmniej nie jest nielogiczna i niespójna. Nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla ustalenia tej okoliczności to, że R. K. (1) w 2017 roku został obwiniony przez Państwową Inspekcję Pracy o czyn z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w związku z działaniem na szkodę P. S. (1) poprzez niewypłacanie mu

wynagrodzenia.
Stosownie do
treści art. 8
k.p.k. sąd karny
rozstrzyga
samodzielnie
zagadnienia
faktyczne i
prawne oraz nie
jest związany
rozstrzygnięciem
innego sądu lub
organu. Oznacza
to, że sąd
dokonując
ustaleń w
sprawie karnej
nie jest w
ogóle związany
z ustaleniami
dokonanymi w
innej sprawie
karnej, a tym
bardziej
ustaleniami
poczynionymi w
sprawie o
wykroczenie. Nie
jest też sprzeczne
z zasadami
racjonalnego
gospodarowania
i nielogiczne, że
osoba
zarządzająca w
czyimś imieniu
działalnością
gospodarczą
pobiera należne
mu
wynagrodzenie.
Nielogiczne
byłoby, żeby
osoba
poświęcającą
cały swój czas
na zarządzenie
cudzą firmą nie
pobierała z tego
tytułu żadnego

wynagrodzenia.
W polskich
realiach
niepodobieństwem
jest wręcz, żeby
takie
wynagrodzenie
zostało ustalone
na poziomie
najniższego
miesięcznego
wynagrodzenia.

Podkreślić przy
tym należy, że
Sąd Okręgowy
słusznie nie dał
wiary zeznaniom
pokrzywdzonego,
że oskarżony
miał zajmować
się jego firmą
jedynie w
aspekcie
technicznym.

Skoro R. K.
(2) w okresie
objętym aktem
oskarżenia nie
zajmował się
swoją firmą, to
nie może ulegać
najmniejszej
wątpliwości, że
wszystkimi
sprawami
związanymi z
działalnością
firmy zajmował
się P. S. (1).

W tym też
przecież celu
zostało udzielone
mu
upoważnienie do
konta
firmowego.

Jeżeli oskarżony
nie zaciągał i
nie realizował

**zobowiązań, nie
płacił
wynagrodzeń, to
firma
pokrzywdzonego
bez jego
zaangażowania
nie mogłaby
prowadzić
jakiegokolwiek
działalności, a
faktem jest, że
firma ta działała.
Napomknąć
choćby
należy, że z
zeznań
kierowców
wynika
jednoznacznie, że
wynagrodzenia
były im płacone
przez
oskarżonego. Nie
ma znaczenia, że
inspektor
kontroli ZUS
w protokole,
sporządzonym w
następstwie
przeprowadzonej
kontroli,
odnotował, że
w upoważnieniu
dla P. S. (1) brak
jest umocowania
do zawierania z
osobami umów
o pracę bądź
umów
cywilnoprawnych.
Nie mają też
znaczenia dla
ustalenia
wyrządzonej
przez
oskarżonego
szkody ustalenia
poczynione przez**

**organy
skarbowe.**

**Dokonana przez
prokuratora w
apelacji ocena
materiału
dowodowego jest
sprzeczna
zarówno z
doświadczeniem
życiowym, jak
i z zasadami
racjonalnego
rozumowania.**

**Autor apelacji
zamiast opierać
się na
przeprowadzonych
dowodach i
opiniach
biegłych swoje
ustalenia
najwyraźniej
próbuje oprzeć
na wynikach
kontroli firmy
pokrzywdzonego
przeprowadzonej
przez
pracowników
ZUS i kontroli
skarbowej.**

**Tymczasem Sąd
Okręgowy przy
wyliczeniu
spowodowanej
przez
oskarżonego
szkody oparł się
przede
wszystkim na
opiniach
biegłych. Faktem
jest, że biegli
nie poczynili
co do pewnych
okoliczności
stanowczych**

ustaleń. Nie pozwalał na to jednakże zebrany w sprawie materiał dowodowy. W takiej sytuacji należało przyjmować, zgodnie z art. 5 §2 k.p.k., wersję najbardziej korzystną dla oskarżonego.

Podkreślić należy, że biegły z zakresu ruchu drogowego precyzyjnie wskazał, że wartość części do samochodów firmowych to 37.110,27 złotych brutto. Podał również, że wartość części, które mogły być przeznaczone do tych samochodów to 10.455, 55 złotych. W tym przypadku skoro nie można było stanowczo ustalić, że pewne części nie zostały przeznaczone do samochodów firmowych, to należało przyjąć wersję najkorzystniejszą dla oskarżonego, że również i te części zostały zakupione w związku z

***prowadzeniem
firmy.***

***Nie można zatem
mówić, że Sąd
pierwszej
instancji ocenił
dowody
sprzecznie z
dyspozycją art.
7 k.p.k. Tym
samym należy
uznać, że nie
popętnił żadnego
błędu w
ustaleniach
faktycznych.***

***Na koniec tych
rozważań
wskazać należy,
że znamienne
jest, że wyrok
Sądu
Okręgowego nie
został
zakwestionowany
przez
oskarżyciela
posiłkowego.***

***Należy zatem
uznać, że
pokrzywdzony
pogodził się z
treścią tego
wyroku i nie
rości sobie
większego
odszkodowania
aniżeli zostało to
ustalone przez
Sąd pierwszej
instancji.***

Ad. 4:

***Rozstrzygnięcie
o obciążeniu
oskarżonego
kosztami
związanymi z***

wydaniem opinii przez biegłych M. M. i H. G. jest błędne. Wskazać jedynie należy, że w tym zakresie, wbrew zarzutowi prokuratora, nie poczynił błędu w ustaleniach faktycznych. Obciążając oskarżonego jedynie w połowie tymi kosztami Sąd pierwszej instancji naruszył dyspozycję art. 627 k.p.k. P. S. (1) nie został bowiem uniewinniony od żadnego z zarzucanych mu czynów, co dawałoby podstawę o obciążenia częścią tych kosztów Skarb Państwa. Można odnieść wrażenie, że Sąd Okręgowy obciążając oskarżonego tymi kosztami jedynie w połowie, kierował się zasadami, jakie obowiązują w postępowaniu cywilnym. Zasady te jednakże nie mogą mieć żadnego

przełożenia w postępowaniu karnym. To nie jest tak, że oskarżony niejako w połowie „przegrał” proces. Wszystkie w niniejszej sprawie koszty sądowe były związane z popełnieniem przez oskarżonego przestępstwa. Tym samym winien on je w całości ponieść stosownie do treści art. 627 k.p.k. To, że szkoda została ustalona na kwotę niższą aniżeli w akcie oskarżenia, nie ma żadnego znaczenia.

Wniosek

o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie Sądowi Okręgowemu w Ostrołęce do ponownego rozpoznania.

zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo
niezasadny.

**Nie było
jakichkolwiek
podstaw do
uchylania
zaskarżonego
wyroku i
przekazania
sprawy do
ponownego
rozpoznania.
Wyrok
kasatoryjny w
postępowaniu
odwoławczym
może zapaść
jedynie w
wyjątkowych
sytuacjach. Nie
ujawniła się
żadna
przesłanka
mogąca
uzasadniać takie
rozstrzygnięcie.
Nie wystąpiła
bowiem tak
zwana
bezwzględna
przyczyna
odwoławcza, ani
przesłanka z art.
454 §1 k.p.k.
Nawet gdyby
uznać zarzuty
apelacyjne za
zasadne, nie
zaistniałaby
potrzeba
przeprowadzenia
przewodu
sądowego w
całości na nowo.
Postępowanie
dowodowe
mogłoby być
uzupełnione na**

<p>etapie postępowania odwoławczego, o co prokurator nie wnosił i nie było takiej konieczności, gdyż opinie biegłych nie były dotknięte brakami, o jakich mowa w art. 201 k.p.k.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Kwaliifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>W dacie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw obowiązywała inna treść art. 12 k.k. Nie obowiązywał wówczas art. 57 b k.k., który wszedł w życie 24 czerwca 2020 roku. Przepis ten zastrzył odpowiedzialność karną z</p>		

<p>przestępstwo ciągle. Należało zatem zakwalifikować czyny oskarżonego z przepisów względniejszych, obowiązujących w dacie popętnienia przestępstw.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmieniono wyrok w zakresie obciążenia oskarżonego</p>		

<i>kosztami sądowymi związanymi z wydaniem przez biegłych opinii.</i>			
Zwięźle o powodach zmiany			
<i>Powody zmiany wyroku zostały wyjaśnione w części uzasadnienia odnoszącej się do zarzutu z punktu czwartego apelacji.</i>			
<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Stosownie do treści art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. obciążono oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		